

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, uznając, w pkt 141 zaskarżonego wyroku, że brak weryfikacji sytuacji wnoszącej odwołanie w przepisany termin nie sprawia, że decyzja o utrzymaniu jej nazwy w wykazie podmiotów objętych sankcjami jest niezgodna z prawem, mimo że ów obowiązek ma charakter w pełni obiektywny.

Po piąte, Sąd naruszył prawo, uznając, że zaskarżone decyzje nie naruszają praw podstawowych wnoszącej odwołanie i nie są nieproporcjonalne, mimo że zaskarżone decyzje są niejasne i nieprecyzyjne. Podobnie sformułowane przez Sąd kryterium istotności pod względem ilościowym i jakościowym jest całkowicie arbitralne.

Po szóste Sąd naruszył prawo w pkt 163 i 164 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że wnosząca odwołanie udzielała wsparcia rządowi irańskiemu, gdyż dokonywała na jego rzecz obowiązkowych płatności, które w rzeczywistości były niczym innym, jak podatkami, zaś wnosząca odwołanie znajdowała się w sytuacji porównywalnej do sytuacji zwykłego podatnika.

Po siódme, Sąd nie stwierdził, że Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji, gdyż objęła wnosząca odwołanie sankcjami ze względu na płatności, jakich dokonywała na rzecz państwa irańskiego, a nie uczynił tak w przypadku innych przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi dokonywania takich płatności.

Wreszcie, Sąd naruszył prawo w pkt 159 zaskarżonego wyroku ze względu na zastąpienie uzasadnienia.

- (¹) Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).
- (²) Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).
- (³) Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2015 r. w sprawie T-259/
13 Francja/Komisja, wniesione w dniu 15 lipca 2015 r. przez Republikę Francuską**

(Sprawa C-373/15 P)

(2015/C 294/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas i C. Candat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie części wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie T-259/13 Francja/Komisja;
- definitywne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (¹) w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania określone wydatki dokonane przez Republikę Francuską, dotyczące osi 2 francuskiego programu rozwoju obszarów wiejskich w odniesieniu do lat finansowych 2008 i 2009, lub odesłanie sprawy do Sądu w celu rozstrzygnięcia sporu;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania rząd francuski podnosi trzy zarzuty skierowane przeciwko zaskarżonemu wyrokowi.

W ramach zarzutu pierwszego rząd francuski utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, nie podnosząc z urzędu zarzutu naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, w sytuacji gdy Komisja wydała sporną decyzję po upływie rozsądnego terminu.

W zarzucie drugim, podniesionym posiłkowo, rząd francuski twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja nie naruszyła art. 10 i 14 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem 1975/2006”), nakładając na władze francuskie obowiązek przeliczania zwierząt podczas kontroli na miejscu przeprowadzanych w ramach środków pomocy „Indemnités compensatoires des handicaps naturels” (dodatki wyrównawcze z tytułu niekorzystnych warunków naturalnych, „pomoc ICHN”).

W ramach podniesionego posiłkowo zarzutu trzeciego rząd francuski utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, uznając, że kontrole na miejscu przeprowadzone w ramach zarządzania identyfikacją bydła lub premiami za owce nie stanowią kontroli na miejscu w rozumieniu art. 12 i nast. rozporządzenia 1975/2006.

W konsekwencji zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony w zakresie, w jakim oddalono w nim pierwszy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności, podniesiony przez rząd francuski przeciwko spornej decyzji Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 67, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 368, s. 74.